

Jordi Serra: «Hem de buscar un espai audiovisual comú per a la música»

El director del 33 avalua la incorporació de contingut musical al canal durant els mesos de confinament

Jordi Serra, director del 33 | F. © CCMA

El targarí Jordi Serra és, des del 2016, director del canal 33. Amb el seu nomenament, la CCMA anunciava "l'objectiu de reforçar l'oferta cultural sota aquesta marca". Des del 1985, ha impulsat projectes i formats d'innovació i èxit als canals de TV3, com ara la *Festa dels Súpers*, el programa *Sputnik-TV*, l'*Info K*, i la plataforma transmèdia *3XL.net*, entre molts d'altres. Entre el 2008 i el 2016 va ser director de continguts a Televisió de Catalunya, i anteriorment cap de coproduccions, i director del canal infantil i juvenil K3, entre molts altres càrrecs i funcions. La crisi de la Coronavirus ha coincidit amb la seva prejubilació, que ha optat per posposar fins després de l'estiu.

Com va néixer la idea dels *Concerts confinats* que heu anat emetent pel 33 aquests dies?

Davant la impossibilitat de produir material nou, vam decidir fer una crida al sector cultural. Els primers intercanvis de materials i acords els vam fer amb el sector del teatre. Tenim una taula oberta entre l'Acadèmia de la Música i la Corporació, així que vam proposar fer el mateix amb la música. L'Acadèmia ho va comunicar a la seva gent, i el 5 d'abril ja estàvem emetent els primers continguts.

Quantes peces s'hi van presentar?

Unes 450. Des de cançons de minut i mig o dos, fins a concerts com els de la **Companyia Elèctrica Dharma**, que són de tres hores. En total vam enviar a antena uns 275.

Més o menys, un 60% del que heu rebut s'ha acabat emetent?

Sí, i més i tot, perquè moltes de les coses que hem rebut les hem compactat o les hem anat agrupant, com és el cas de material que vam rebre de les Balears, o de corals i música clàssica. Dues terceres parts del que hem rebut s'ha acabat emetent.

Heu combinat concerts que ja estaven produïts amb gravacions noves, oi?

Teníem dues categories. Una estava formada per peces confinades, que podien ser des d'una cançó o un *pack* de tres o quatre fins a un petit concert de mitja hora; i l'altra era material d'arxiu com concerts antics. L'acord amb l'Acadèmia ho limitava tot a un sol passi.

Qualitativament, com ho valoreu?

Hem vist que contingut n'hi ha. A la tele sempre ens pesa molt el paper de productors. Fa anys anàvem amb la mòbil i gravàvem concerts, i això ha quedat reduït a zero; i les perspectives de futur pel que fa a enregistraments de concerts, no són gaire bones. De vegades sembla que si tu no els produeixes, no hi ha continguts; i no és veritat, n'hi ha molts. Ens han arribat concerts i peces fantàstiques. N'hem rebut algunes que provenien de l'*streaming*, amb una qualitat de gravació justa; però també hem rebut peces gravades amb el mòbil amb un àudio i una imatge boníssimes. El problema del contingut és que el tenim molt dispersat arreu. Algun dia ens hauríem de plantejar, cadascú amb els seus interessos, buscar un espai audiovisual comú per a la música.

Aquest espai comú passa per la TDT?

Jo la TDT no la deprecia mentre hi sigui. Jo encara en faria més de canals de TDT? un de cuina, un de música,? encara que només siguin com a finestra o aparador per anar transitant cap a un futur -que no serà la TDT- evidentment digital, a la carta i *online*, que és com ara es consumeix la música. Cadascú té el seu canal de YouTube, una peça aquí, una altra allà, i amb això malbaratem energies. Jo seria partidari de confederar-ho o sindicar-ho tot una mica. I crec que la Corporació ho hauria de liderar. No com a canal, sinó com a finestra grossa a la televisió. La música no és nostra, nosaltres només som un mitjà.

Com està anant l'audiència d'aquests programes?

Generalment fluixa. Com va el 33, et pots trobar que recull trenta mil espectadors, una xifra que ens agrada -tot i ser només un 1% de quota-, o pots trobar-te amb mil. El normal és una mitjana d'entre cinc i deu mil espectadors. Entre la segona quinzena d'abril i la segona de maig, la meitat de la graella del 33 era música. Ara hem afluixat perquè no tenim tants concerts, i l'Acadèmia del Cinema també ens ha demanat emetre un cicle i recuperar pel·lícules catalanes. Però durant un mes llarg, la graella del 33 ha estat un aparador musical, i estem intentant que això no s'apagui. A l'estiu intentarem fer alguns especials recordant els festivals, amb edicions passades del Primavera Sound, el Sónar, el Cruïlla,... intentant mantenir la música en antena, només com aparador. El futur no és fer molts programes musicals pel 33. Si ara recuperéssim pressupost, no sé si faria un *Sputnik* diari, crec que més aviat l'hauríem de dedicar a construir aquest espai digital cooperatiu de confluència, on tots els actors -autors, músics, discogràfiques, festivals, mitjans- estiguéssim allà, confabulats per fer la cosa una mica grossa i portar la gent allà, cap a aquest consum musical.

Una de les coses que teniu en marxa és un programa de videoclips?

Sí, l'estem preparant. El més important és que aquest programa sigui la punta de l'iceberg, un aparador que, quan el vegis, et dugui cap un espai on puguis fer durar l'experiència musical tota la tarda, un espai on de manera amable i endreçada trobis la música que t'agrada. Tenim molt arxiu que podem aportar. Malauradament, encara tenim concerts als armaris, en cintes. Tot i que som una tele molt ben digitalitzada i el departament de documentació de TV3 és esplèndid, encara tenim armaris plens de cintes de concerts, i això no pot ser.

Ara tothom ho grava tot perquè és molt fàcil, però hi ha una època en què pràcticament només hi éreu vosaltres?

Sí. Segurament hi haurà un cert buit... És que abans, per exemple, fer un videoclip era molt car. Ara, aquest format confinat ha vingut per quedar-se. Ningú podrà dir que no pot fer un videoclip; amb una mica d'imaginació i un mòbil, tots tindrem recursos.

Premis Enderrock 2020 Foto: Pau López

Just abans del confinament, hi va haver una experiència inèdita, els Premis Enderrock 2020, on hi va haver un treball conjunt de TV3 i La Xarxa, per tirar endavant una producció audiovisual externa. Creus que aquesta és una via que s'ha d'acabar consolidant?

S'ha d'acabar consolidant, sí, però hem de vigilar perquè som dos organismes públics. Junts no som més àgils. Hi hauria d'haver un actor privat que ho dinamitzés. Que hi ha d'haver col·laboració, és evident. Primer hem de començar nosaltres amb la pròpia ràdio, amb tot el que fa iCat i les càmeres que tenen allà i el tipus de continguts que generen; tot això ho hem d'anar bolcant en un aparador. Hem de fer el nostre YouTube de proximitat, propi, musical. Pel que fa a producció? sí, evidentment ens ho hem de repartir, no té cap sentit malgastar esforços, per part dels propis festivals, La Xarxa, nosaltres... Ja fa uns anys que demano concerts a La Xarxa, concerts que ha gravat als festivals, i els passem un cop; passem el poc que tenen, i del qual tenen els drets. Tot aquest material audiovisual al voltant de la música -concerts, entrevistes, reportatges, pel·lícules?-, si el tinguéssim ben endreçat tindríem un canal TDT 24 hores, en bucle. I això seria un gran anunci, un gran aparador d'un espai digital. Hi ha xavals que es fan els seus videoclips, i que no tenen ni discogràfica ni res? cal crear un espai entre tots els agents del sector que vulguin sumar.

Hi ha una reivindicació històrica, que és ressuscitar el departament de musicals. Creus que

té sentit avui en dia?

Crec que sí, que té sentit. Però no sé si li diria 'departament de musicals'. En diria 'interlocució'. Tots els sectors troben una interlocució clara i directa amb la Corporació. I avui en dia, en la música, això no existeix; la interlocució és difícil a la mateixa tele: culturals, entreteniments, el 33, convenis corporatius amb la ràdio... Manquen interlocutors, però sobretot manca projecte. I evidentment, pressupost per fer el projecte.

No hi ha un projecte sobre la cultura?

No hi ha projecte com a mitjà. La Corporació s'ha de redefinir. Tenim la tele, la ràdio, mitjans digitals... s'ha de redefinir posant els continguts i l'espectador, l'oient o l'usuari en el centre. Hem de pensar en la gent, en la música i en el *target* (les discogràfiques, les institucions, el servei públic, el país...). Hem de fer un projecte pels qui consumeixen, escolten i compren música; un projecte corporatiu entre la televisió, la ràdio, els digitals i el sector, i l'hem de fer tots plegats. Per tant, que hi hagi un departament de musicals? jo més que departament... en el cas de la música fa falta un projecte i interlocució.

L'únic problema de TV3 no és doncs de pressupost, també hi ha un problema de projecte?

De projecte, i evidentment de pressupost, que ha condicionat el projecte. El pressupost ha prioritzat el lideratge de TV3, i per a tota la resta, zero.

En alguns articles s'ha anunciat que la continuïtat de programes com *Polònia*, o la telenovel·la *Com si fos ahir*, estan en qüestió pel tema pressupostari. És així?

Sí, avui dia l'última retallada sobrevinguda pels ingressos publicitaris posa en perill la seva continuïtat. La telenovel·la ja s'ha aturat, i si es volgués reemprendre al setembre ja s'hauria d'estar gravant, i ara per ara no hi ha les condicions sanitàries per fer-ho.

Això acabarà afectant l'audiència, que és qui justifica el model. Però si aquesta cau, el model es desploma?

Ens hem de plantejar quina televisió volem tenir, com a país, i els diners que hi volem dedicar. Almenys fer el croquis, els plànols del que volem construir quan tinguem diners, si és que volem construir alguna cosa?

Hi ha algú dissenyant això?

Que jo sàpiga, no.

Veus algun punt d'optimisme?

Sí, perquè tot acabarà caient pel seu propi pes. La situació és tan fotuda que no podem estar competint entre nosaltres. Aquesta crisi i aquest moment ens demostra que hem d'anar junts o desapareixerem. Ens hem d'exigir un full de ruta.